

skulde passe til den nye Statsordning, og vi kunne da gaae nærmere ind derpaa. Han har tillige udtalt, at der i flere Paragrapher var en Ubestemthed og Tvetydighed, som ikke tjente til Betyggelse for Borgerne, men snarere gav Stof til det Modfatte, og som ikke lode sig gennemføre paa Grund af en mindre rigtig Opfattelse af deres rette Betydning. Men hertil kunde man da for det Første sige: troer Ministeren, at man, naar vi slyde disse Paragrapher ud, saa aldrig vil gjøre Forsøg paa at gennemføre Et og Andet, der ikke lader sig gennemføre? troer han, at Udflydelsen af disse Paragrapher vilde nedslaae alle saadanne Forlangender, der reise sig af en mindre rigtig Opfattelse af Forholdene og derfor ikke lade sig gennemføre? Jeg troer det ikke. Men paa den anden Side, naar man lader dem staae, saa faaer man netop den rette Fortolkning gennem Lovgivningsmagten senere. Ingen kan være berettiget til fra sit personlige Standpunkt at sige, at en eller anden Opfattelse er urigtig; thi, naar den tilsvarende Lov skal gennemføres i Livet, da bliver det den hele samlede Lovgivningsmagt, som igjennem den nye Lov skal afgjøre, hvilken Forstaaelse af Grundloven der er den rette. Vi Andre fra vor Side ville ogsaa mangen Gang kunne have Leilighed til at paaatae, at flere af disse Paragrapher ere opfattede urigtigt af Regjeringen. Jeg vil f. Ex. sige, at Ministeren paa en urigtig Maade har opfattet de Paragrapher i Grundloven, der handle om Communernes Ret til at beskjære deres Anliggender; thi han sagde og har flere Gange gjentaget, at „Tilsyn“ betyder baade Tilsyn og Medvirkning. Dette er efter min Mening en fuldkommen ubegrundet og urigtig Opfattelse. Jeg vil imidlertid haabe, at, naar Rigsdagen engang kommer til at forhandle med Regjeringen om Communalloven, det endelige Resultat da vil vise, at Rigsdagens Fortolkning af Grundlovs-Paragrapherne gaaer mod Ministerens, at Lovgivningsmagten ikke vil fortolke „Tilsyn“ som baade Tilsyn og Medvirkning. Dette var blot et Exempel; men det viser, at Ingen er berettiget til fra sit personlige Standpunkt at sige, at en eller anden Opfattelse er aldeles urigtig. — Dernæst har Ministeren sagt, at der var forskjellige Para-

grapher, som ikke burde være Grundlovsparagraffer, fordi de lettere burde kunne forandres, og Ministeren har her været saa oprigtig at tilføie, at de, der ønskede dem forandrede, ogsaa naaede Endeel ved, at de ikke længere bleve Grundlovsparagraffer, men kun simple Love; men han har ikke lagt Mærke til, at netop denne Advarsel til os gjorde, at vi kom til at see — hvad vi da forresten nok af os selv senere vilde have seet —, hvad Meningen var med at faae disse Paragrapher udelukkede. Han sagde os i samme Døielik, at, naar de bleve simple Love og ikke længere Grundlovsparagraffer, lode de sig lettere forandre; men vi, som ville holde paa Grundloven, ville netop ikke, at de skulle blive lettere at forandre, og derfor har netop jeg — og flere med mig — tænkt paa at ville holde paa dem. Ministeren har tillige gjort sit Forslag meget vanskeliggere og besværliggere, end han havde hadt nødig, ved saa ganske aabenhjertigt f. Ex. med Hensyn til Valgretssystemet, som han vil have skudt ud af Grundloven, at sige, at han var en bestemt Modstander af dette System, og at han havde modsat sig en Lov, som var bleven vedtagen i begge Thing, og i Landstinget 2 Gange, fordi han ikke vilde støtte den almindelige Valgret, og han fandt, at denne Lov vilde være en Støtte derfor. Naar den ærede Minister har kunnet ville sætte sin Formening saa skarpt imod den lovgivende Magt, som han har gjort ved disse Uttringer, og saa aabenhjertigt har sagt os, hvad hans Grund var, saa maa dette være en Opfordring for os til, saa meget stærkere at holde paa, at dette System ikke let forandres, men at det bliver en Grundlovsbestemmelse som hidtil. Jeg troer derfor, med al Agtelse for den ærede Premierministers store Skarpsindighed, at han har forðærvet Sagen meget for sig selv ved ganske aabenbart at sige os, hvad det var, han vilde med sit Forslag. Fremdeles har den ærede Premierminister sagt, at adskillige af de Paragrapher, som han har foreslaaet at skulle udgaae, vare blevene overflødige ved senere vedtagne Love; jeg haaber, at vi heller ikke heri ere enige med den ærede Minister; — og endelig er der nogle Paragrapher, om hvilke den